

MICHELLE HARRISON

Η ΠΥΕΙΔΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

μετάφραση
Δημήτρης Αθηνάκης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Σπηλιές
και Πηγάδι

Λιμνοθάλασσα

Το Νησί

Νεύμα της Μάγισσας

Μάρφουνι

Λαρά-στους-Βάδνους

Μικρός Πέταλο

Μαρτύριο

Μοιραλόι

Αόνη του Διαβάλου

Ομιχλαίδεις Βάλτοι

Ποξίδα της Μάγισσας

Νύχια της Σειρήνας

Μετάκωσιμα

Αστικό Πέρασμα

Λιμένα

Μικρό Λάσος

Σταυροδρόμι

Κροουστόουν

Πουναρές Πόκερ

Πουναρές Πόκερ

B

Αγαπητοί μου αναγνώστες,

Κάποτε, ήμουν δεν ήμουν έντεκα χρονών, το 'σκασα από το σπίτι έπειτα από έναν τσακωμό. Κουβαλήθηκα με τη βαλιτσούλα μου στο σπίτι των θείων μου δυο δρόμους παρακάτω ανακοινώνοντας ότι δεν θα επέστρεφα. Η θεία μου, αφού άκουσε το κλαψούρισμά μου και μου ετοίμασε ένα τσάι, μου είπε: «Νομίζω ότι είναι ώρα να τηλεφωνήσουμε στη μαμά σου, να της πούμε πού είσαι, τι λες;» Λίγο αργότερα κατέφτασε η μαμά μου να με παραλάβει.

Αναπολώ τη στιγμή και χαμογελώ, αλλά μπαίνω σε σκέψεις: Τι θα μπορούσε να συμβεί σε κάποιον που το σκάει δίχως να γνωρίζει πού ακριβώς πηγαίνει; Σε κάποιον που δεν μπορεί να επιστρέψει διότι παραείναι επικίνδυνο; Όταν μια ξένη εμφανίζεται στο Πόουτσερς Πόκετ, οι αδελφές Γουίντερσινς –η Μπέτι, η Φλις και η Τσάρλι– ρίχνονται σε μια μαγική περιπέτεια. Μια περιπέτεια που περιλαμβάνει έναν μυστήριο χάρτη, ένα στοιχειωμένο ναυάγιο και έναν παλιό θρύλο που ίσως διατηρεί κάτι παραπάνω από ένα ψήγμα αλήθειας...

Ετοιμαστείτε να συνοδεύσετε τις αδελφές, καθώς εκείνες ταξιδεύουν μακριά από το Κροουστόουν προς το άγνωστο, εξοπλισμένες μονάχα με λίγη μαγεία. Προσοχή όμως! Μπορεί να παραμονεύουν πειρατές!

*Σας εύχομαι μια ηρωική ανάγνωση
Michelle Harrison*

Στη μνήμη του Φρεντ Κλίφορντ,
γεννημένου αθλητή

1950-2017

Πρόλογος

Ηταν κάποτε μια παντοδύναμη μάγισσα που κατοικούσε στην άκρη ενός βάλτου. Ζούσε μονάχη της με μοναδική συντροφιά ένα μεγάλο μαύρο κοράκι.

Κάθε μέρα κατέφταναν διάφοροι στο σπίτι της γυρεύοντας βοήθεια, και κάθε μέρα η μάγισσα τους βοηθούσε με αντάλλαγμα μικρές χάρες. Τα μαγικά της μπορούσαν να θεραπεύσουν ένα σωρό πράγματα: από κρεατοελιές μέχρι φόβους· από ραγισμένα κόκαλα μέχρι ραγισμένες καρδιές.

Μια μέρα είχε έναν επισκέπτη –τον άρχοντα της περιοχής–, ο οποίος είχε έρθει μεταμφιεσμένος. Ήταν ένας σκληρός άνθρωπος που είχε ακούσει ιστορίες για τα μαγικά της και του ήταν αδύνατον να πιστέψει ότι υπήρχε άνθρωπος πλουσιότερος και πιο δυνατός από εκείνον. Καθώς γρήγορα ικανοποιήθηκε από το γεγονός ότι η

μάγισσα δεν είχε κανέναν ιδιαίτερο πλούτο, απροσδόκητα άρχισε να την ερωτεύεται. Η μάγισσα όμως δεν ένιωθε το ίδιο, ακόμη και όταν εκείνος πέταξε τη μεταμφίεσή του και της αποκάλυψε ποιος ήταν στην πραγματικότητα.

Του ήταν αδύνατον να την ξεχάσει, γι' αυτό ο άρχοντας την επισκέφθηκε και πάλι. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί η μάγισσα δεν τον αγαπούσε, κι έτσι αφέθηκε στην οργή του και διέταξε να την τυφλώσουν. «Αν δεν με κοιτάξεις και δεν με ερωτευτείς, δεν θα μπορείς να κοιτάξεις κανέναν πια», δήλωσε. Οι άντρες του άρχοντα όμως λυπήθηκαν τη μάγισσα και την άφησαν μόνο με ένα μάτι.

«Μπορείς να πάρεις το μάτι μου», του είπε εκείνη, «αλλά εγώ πάντοτε θα σε βλέπω ολοκάθαρα». Έκανε τα μαγικά της σε μια παλιά πέτρα με μια τρύπα στη μέση, ώστε να πάρει τη θέση του ματιού που είχε χάσει.

Όταν ο άρχοντας επέστρεψε για τρίτη φορά και τα αισθήματα της μάγισσας δεν είχαν αλλάξει, έχασε και πάλι την ψυχραιμία του. Αυτή τη φορά απαίτησε να της πάρουν τη φωνή.

«Αν δεν πεις ότι μ' αγαπάς», της είπε, «τότε δεν θα μπορείς να μιλάς καθόλου». Και διέταξε τους άντρες του να της κόψουν τη γλώσσα και να την πετάξουν στον βάλτο. Ωστόσο, όταν εκείνος είχε πια φύγει, το κοράκι της μάγισσας έκραξε με βαριά και τραχιά φωνή: «Μπορεί να έχεις πάρει τη γλώσσα μου, αλλά ποτέ δεν θα με κάνεις να σιωπήσω».

Στην τελευταία επίσκεψή του ο άρχοντας είδε τι είχε προκαλέσει στη μάγισσα και δεν άντεχε να την αντικρίσει. «Κοιτάξτε πόσο άσχημη και αλλόκοτη είναι!» φώναξε. «Κοιτάξτε πώς μιλάει γι' αυτήν ένα κοράκι, ο αγγελιαφόρος του θανάτου! Ξεφορτωθείτε τη!»

Δημιουργώντας με τα μαγικά της μια ομίχλη στον βάλτο, η μάγισσα το 'σκασε με μια ξύλινη βαρκούλα, παίρνοντας μαζί της μόνο το καζάνι της, το κοράκι της και τη μαγική της πέτρα, κωπηλατώντας πέρα από τον βάλτο, προς τη θάλασσα. Εκεί βρήκε ένα μικρό κομμάτι στεριάς περιτριγυρισμένο από νερό ως εκεί όπου έφτανε το μάτι της· εκείνη και το κοράκι το έκαναν το σπιτικό τους.

Για καιρό η μάγισσα και το κοράκι έζησαν απλά και χαρούμενα χωρίς κανείς να τους ενοχλεί. Εκείνη είχε μεγαλώσει πια και αδιαφορούσε για τις ασήμαντες ανάγκες των άλλων.

Μια μέρα λοιπόν την εντόπισε μια ομάδα ψαράδων που ένα δυνατό ρεύμα τούς είχε παρασύρει εκεί. Επειδή τους λυπήθηκε, η μάγισσα φύσηξε μέσα σε ένα τεράστιο κοχύλι και κάλεσε έναν άνεμο που οδήγησε τους ψαράδες με ασφάλεια πίσω στο σπίτι τους. Μόλις έφτασαν, όπου κι αν πήγαιναν, έλεγαν ιστορίες για την παράξενη γυναίκα που τους είχε βοηθήσει με τα μαγικά της. Πολύ γρήγορα αυτές οι ιστορίες έφτασαν στ' αφτιά του μοχθηρού άρχοντα. Ήταν πλέον παντρεμένος και είχε

λησμονήσει τη μάγισσα εδώ και καιρό. Η ιστορία όμως ξύπνησε την περιέργειά του και κατάλαβε ότι η σκέψη πως η μάγισσα ήταν ακόμα ζωντανή δεν θα τον άφηνε να κοιμηθεί ήσυχος.

Με μια βάρκα τριγύριζε στη θάλασσα, μέχρι που βρήκε το απόκρημνο βραχονήσι όπου ζούσε η μάγισσα με το κοράκι της. Στην αρχή δυσκολεύτηκε να την αναγνωρίσει, μια και είχε γεράσει, είχε καμπουριάσει κι είχαν ασπρίσει τα μαλλιά της, χτυπημένη από χίλιες καταιγίδες της θάλασσας. Όταν όμως μίλησε το κοράκι, την αναγνώρισε κι εκείνη τον θυμήθηκε επίσης.

«Έχω έρθει για να σε ικετέψω να με συγχωρήσεις», είπε εκείνος. «Σε αδίκησα και σου ζητώ συγγνώμη».

Η μάγισσα σκέφτηκε αυτό που της ζήτησε. Παρά την απέχθεια που έκαιγε μέσα της γι' αυτόν, είχε απομείνει καλοσύνη στην καρδιά της, κι έτσι αποφάσισε να του δώσει την ευκαιρία να λυτρωθεί.

Γεμίζοντας το καζάνι της με θαλασσινό νερό, πέταξε ένα φτερό απ' το κοράκι και κάποια πράγματα που είχε ξεβράσει η θάλασσα: μια παλιά μπότα, ένα σκισμένο δίχτυ, ένα κουμπί, ένα μαχαίρι κι ένα πέταλο αλόγου. Στο μείγμα πρόσθεσε τη μαγική πέτρα που είχε για μάτι.

Όταν έβρασε το νερό, όλα τα πράγματα είχαν μεταμορφωθεί. Το φτερό του κορακιού ήταν πια ένα χρυσό αβγό. Η μπότα είχε γίνει ένα όμορφο ζευγάρι παπούτσια, καμωμένα από το καλύτερο δέρμα. Το πέταλο είχε γίνει

τυχερό λαγοπόδαρο, το κουμπί μια κάπα από φίνο βελούδο, το μαχαίρι ένα στιλέτο με πολύτιμα πετράδια και το δίχτυ ένα κουβάρι από δυνατό σπάγγο. Μόνο η πέτρα έμεινε απaráλλακτη. Η μάγισσα την τράβηξε από το καζάνι και την πέταξε πέρα μακριά στη θάλασσα.

«Έχεις μία επιλογή», έκραξε το κοράκι. «Η απόφασή σου θα σου φέρει ό,τι αξίζεις. Η πέτρα είναι πλέον νησί. Εάν πραγματικά αποζητάς συγχώρεση, βρες το νησί και φέρε πίσω το πρώτο ζωντανό ον που θα συναντήσει εκεί. Εάν το κάνεις αυτό, θα συγχωρεθείς. Πάρε ένα αντικείμενο από το καζάνι, αλλά να θυμάσαι: Μόνο ένα από αυτά τα πράγματα σου είναι χρήσιμο, διότι έχει περιβληθεί με μαγεία. Τα υπόλοιπα θα σου φέρουν μεγάλη ατυχία».

Τα μάτια του άρχοντα έπαιξαν με πονηριά. «Τι άλλο υπάρχει στο νησί;»

«Στο κέντρο του υπάρχουν πλούτη που θα κρατήσουν για πάντα», αποκρίθηκε το κοράκι. «Μη σε ανησυχούν όμως αυτά. Είσαι ήδη πλούσιος».

Χωρίς κανένα δισταγμό, ο άρχοντας πλησίασε το καζάνι εξετάζοντας τα παράξενα αντικείμενα, προτού τελικά διαλέξει το στιλέτο. Έφυγε σκεπτόμενος το μυστήριο νησί, αλλά είχε ορκιστεί να κάνει όσα ζήτησε η μάγισσα επιστρέφοντας με το πρώτο ζωντανό πράγμα που θα έβλεπε. Τη στιγμή όμως που πλησίαζε στο νησί, το μυαλό του είχε γεμίσει σκέψεις για το τι θα μπορούσε να υπάρχει στο κέντρο του.

Είμαι πράγματι πλούσιος, σκέφτηκε, υπάρχουν όμως άνθρωποι πολύ πλουσιότεροι κι εγώ θα ήθελα να γίνω σαν αυτούς. Αμέσως τα μάτια του έλαμψαν σαν τα πολύτιμα πετράδια που φανταζόταν.

«Θ' αρπάξω το πρώτο ζωντανό πράγμα που θα δω», μονολόγησε, «προτού συνεχίσω για να βρω τα πλούτη. Τότε θα μπορέσω να το δώσω στη μάγισσα κατά την επιστροφή μου κι εκείνη ούτε που θα το καταλάβει».

Καθώς έδενε τη βάρκα του, πρόσεξε μια μικρή στριφογυριστή ρίζα που μεγάλωνε στα φαγωμένα βράχια στην άκρη του νησιού. Την ξερίζωσε, την έχωσε στην τσέπη του και μετά σκαρφάλωσε στα βράχια. Την ίδια στιγμή μια αστραπή απλώθηκε στον ουρανό. Ο άρχοντας γλίστηρησε, σφηνώνοντας το πόδι του σε μια βαθιά τρύπα που είχε ανοίξει από το πουθενά. Όσο κι αν προσπάθησε, δεν μπορούσε να ελευθερωθεί, ακόμη και με το στιλέτο, αφού η λάμα του λύγισε σαν καλαμιά στον άνεμο...

Δεν τον ξαναείδε κανείς ποτέ.

Και το τέλος του αυτό ήταν μαζί και η αρχή μιας ιστορίας που θα περνούσε από γενιά σε γενιά: Η ιστορία μιας μονόφθαλμης μάγισσας που βάλθηκε να βάζει τρικλοποδιές στους άπληστους και να επιβραβεύει τους άξιους. Με τον καιρό η ιστορία άλλαξε, όπως συμβαίνει συχνά, αλλά το νησί έμεινε, μαζί με τη μάγισσα, το κοράκι και τα παράξενα αντικείμενα που ορισμένες φορές άλλαζαν, ανάλογα με τη διήγηση. Με τα χρόνια η ιστορία ξεθώριαζε,

αλλά πού και πού επανεμφανιζόταν για να φτάσει
στ' αφτιά όσων είχαν ανάγκες, φιλοδοξίες και απληστία.
Διότι οι ιστορίες, όπως η μαγεία, ζουν περισσότερο από
εκείνους που τις διηγούνται.

Και η μαγεία, όπως οι ιστορίες, πάντοτε, πάντοτε, θα
αφήνει τα ίχνη της.

Κεφάλαιο 1

Το Πόουτσερς Πόκετ

Η καμπάνα της φυλακής άρχισε να χτυπάει ακριβώς μετά την ώρα του δείπνου. Ήταν ένα σιγανό, μονότονο *ντογκκ... ντογκκ...* λες κι η καμπάνα ανάσαινε ανάμεσα στις μικρές εκρήξεις της φλυαρίας των χωρικών.

Στο ταβερνείο Πόουτσερς Πόκετ οι συζητήσεις άρχισαν να φουντώνουν όπως οι φλόγες της φωτιάς.

Η Μπέτι Γουίντερσινς έπαψε να κλαίει και σήκωσε το βλέμμα της ανήσυχη, καθώς τα μουρμουρητά κελάρουν μέσα από το ταβερνείο. Η μεγαλύτερη αδελφή της, η Φελίσιτι –που οι πάντες γνώριζαν ως Φλις– σήκωσε το κεφάλι της από τη χυμένη μπίρα που καθάριζε στο μπαρ και τσάκωσε το βλέμμα της Μπέτι. Η καμπάνα ήταν προειδοποίηση: Μακριά από τους δρόμους. Μείνετε μέσα. Κλειδαμπαρωθείτε. Η Φλις έβγαλε την ποδιά της και

άρχισε να σερβίρει τους θαμώνες που συγκεντρώθηκαν για να γεμίσουν τα ποτήρια τους. Η πολυλογία έφερε δίψα στους πελάτες.

«Κάποιος το 'σκασε, ε;» ρώτησε Τσάρλι, η μικρότερη από τις αδελφές Γουίντερσινς. Καθόταν κατσούφα στο μπαρ πειράζοντας αδιάφορα μια δαντέλα στο φόρεμά της.

«Ναι», απάντησε η Μπέτι. Αναλογίστηκε τις άλλες φορές που είχε χτυπήσει η καμπάνα. Το να ζεις τόσο κοντά στη φυλακή, ακριβώς απέναντι από τα βαλτοτόπια, ήταν ένα από τα χειρότερα πράγματα στο Κροουστόουν. Και παρότι οι αποδράσεις ήταν σπάνιες, εξακολουθούσαν να συμβαίνουν προκαλώντας κάθε φορά αναστάτωση στο χωριό.

«Μα τι σαματάς!» παραπονέθηκε η Τσάρλι βάζοντας τα δάχτυλα στ' αφτιά της.

«Όντως!» Η γιαγιά των κοριτσιών, η Μπάνι Γουίντερσινς, κατέβασε με δύναμη στην μπάρα το ποτήρι της, χύνοντας λίγη μπίρα στα τριχωτά χέρια ενός πελάτη. «Σαν να μη μας έφταναν όλα τ' άλλα, ειδικά σήμερα!» Έριξε στον πελάτη ένα επιτιμητικό βλέμμα. «Και σου το 'χα πει να σουλουπωθείς, Φίνγκερτι. Μας αρκεί που τριγυρίζει η σάρα και η μάρα απέξω, για να μη μιλήσω για τους λέτσους πελάτες μας!»

«Σουλουπώθηκα!» διαμαρτυρήθηκε ο Φίνγκερτι με πληγωμένο βλέμμα, παρ' όλα αυτά τράβηξε μια χτένα από

την τσέπη του πουκαμίσου του και βάλθηκε να χτενίζει τ' ανάκατα μαλλιά του καθώς η Μπάνι έφυγε θυμωμένη, πιθανόν για μια κλεφτή ρουφηξιά από την πίπα της.

Η Φλις έβαλε μια δόση πόρτο δίπλα στο ποτήρι του Φίνγκερτι χαμογελώντας αμυδρά. «Κερασμένο», του είπε. «Μην το μάθει η γιαγιά». Ο Φίνγκερτι πλατάγισε τα χείλη του και το κακόκεφο πρόσωπό του μαλάκωσε.

Η Μπέτι ακούμπησε τη σκούπα στο κοντινότερο τζάκι και κοίταξε τριγύρω, προσπαθώντας να δει το ταβερνείο με τα μάτια ενός ξένου. Δύσκολο πράγμα, αφού οι Γούντερσινς όχι μόνο δούλευαν στο Πόουτσερς Πόκετ, αλλά ζούσαν κιόλας εκεί. Το κορίτσι είχε συνηθίσει τόσο αυτό το χάλι, που τις μισές φορές ίσα που πρόσεχε τα ξεφτισμένα χαλιά και τις ξεφλουδισμένες ταπετσαρίες. Σήμερα όμως το πολυκαιρισμένο εσωτερικό τής χτύπαγε στο μάτι.

Σκούπισε με το χέρι το νοτισμένο της μέτωπο. Είχε μάλλον πολλή ζέστη για να είναι αναμμένα όλα τα τζάκια, αλλά η γιαγιά είχε επιμείνει να τ' ανάψουν για να αποπνέει θαλπωρή το μέρος. Η Μπέτι και οι αδελφές της δούλευαν σκληρά ολημερίς, γεμίζοντας ξύλα τα τζάκια, σκουπίζοντας τα πατώματα και γυαλίζοντας τα σερβίτσια μέχρι να λάμψουν. Η Φλις μέχρι που έψηνε γλυκά, προκειμένου να γεμίζει το μέρος σπιτική μυρωδιά. Όλα καλά μέχρις εδώ... εκτός από τη διάθεση της γιαγιάς που βάραινε την ατμόσφαιρα.

Η Μπέτι πλησίασε την Τσάρλι, που κοντοστεκόταν στο θαμπό παράθυρο για τρίτη φορά μέσα σε δέκα λεπτά.

«Δεν είναι ωραίο να μιλάει έτσι η γιαγιά στους πελάτες», είπε η Τσάρλι. «Δεν θα μας μείνει κανείς!»

Η Μπέτι ξεφύσησε. «Λες; Το Σνούτι Φοξ είναι σχεδόν τέσσερα χιλιόμετρα από δω και χρεώνει την μπίρα διπλά!» Σκούπισε ένα σημείο στο ποτήρι και κοίταξε από μέσα του. «Θα έπρεπε να έχουν ήδη έρθει».

«Μακάρι να βιαστούν για να μπορέσω να βγάλω αυτό το σιχαμένο φόρεμα!» μουρμούρισε η Τσάρλι κουνώντας νευρικά τα πόδια της. «Τα χλιδάτα ρούχα προκαλούν τόση ΦΑΓΟΥΡΑ!»

«Τουλάχιστον δεν έχεις ψείρες γι' αλλαγή», είπε η Μπέτι.

Η Τσάρλι χαμογέλασε πλατιά και ζάρωσε τη μύτη της με τις φακίδες. Για μια φορά έδειχνε περιποιημένη, με τα καστανά μαλλιά της ωραία χτενισμένα σε δύο κοτσιδάκια δεμένα με κορδέλες. Η Μπέτι ήξερε ότι δεν θα κρατούσαν για πολύ.

«Έχω πολύ καιρό να δω ψείρες», απάντησε περήφανα η Τσάρλι βάζοντας τη γλώσσα της στο κενό ανάμεσα στα δύο μπροστινά δόντια που έλειπαν. «Έξι ολόκληρες βδομάδες!»

«Έλεος!» μουρμούρισε η Μπέτι, κοιτάζοντας ακόμα έξω απ' το παράθυρο. Το φως της μέρας υποχωρούσε γρήγορα πάνω από το Νέστινουκ Γκριν, έβλεπε όμως

ακόμα μια χούφτα ανοιξιάτικα λουλούδια να λικνίζονται στο αεράκι που αναστάτωνα το χορτάρι και έκανε την πινακίδα στον τοίχο του Πόουτσερς Πόκετ να τρίζει. Η Μπέτι πρόσεξε τη λέξη με τα μεγάλα γράμματα να κουνιέται μπρος πίσω σαν χέρι που ανεμίζει για να τραβήξει την προσοχή: ΠΩΛΕΙΤΑΙ.

«Έρχονται», είπε, αλλά με κάθε λεπτό που περνούσε ένωθε όλο και λιγότερο σίγουρη. Η πινακίδα έτριξε και πάλι, σαν να τους κορόιδευε. Ένα μαύρο κοράκι είχε κουρνιαώσει στην πινακίδα και, ενώ κοιτούσε την Μπέτι με μάτια λαμπερά σαν χάντρες, ήρθε κι ένα άλλο κοράκι και μετά ένα τρίτο. Μια παλιά δεισιδαιμονία για κοράκια που έλεγε η γιαγιά τής ήρθε στον νου:

*Ένα για του βάλτου την ομίχλη
Δυο για τη θλίψη
Τρία για το ταξίδι σου το μακρινό...*

Η Μπέτι παρακολούθησε το τρίτο κοράκι να πετά μακριά αφήνοντας πίσω του τα άλλα δύο. Δεν πίστευε σε αυτές τις ανοησίες, οπότε γιατί ένωθε τόση νευρικήτητα;

«Θα το δείτε, το ταβερνείο θα έχει πουληθεί μέχρι την άνοιξη», τους είχε πει ο πατέρας, μόλις κρέμασε την πινακίδα την πρώτη εβδομάδα της νέας χρονιάς. Δεν συνέβη όμως. Οι εβδομάδες έγιναν μήνες και έφτασε ήδη ο Μάιος. Η γιαγιά στην αρχή δεν ήθελε ούτε ν' ακούσει για

την πώληση του Πόουτσερς Πόκετ. Ήταν ιδέα της Μπέτι και χρειάστηκε πολλή πειθώ για να καταλάβει η γιαγιά ότι είχε έρθει η ώρα ν' ανοίξουν τα φτερά τους και να φύγουν από το Κροουστόουν.

«Θα μπορούσαμε να πάμε οπουδήποτε!» την καλόπιανε η Μπέτι. «Σκέψου το! Θα ανοίγαμε ίσως καμιά μικρή τσαγερή ή ένα παγωτατζίδικο... Κάτι πιο χαρούμενο για όλους μας».

Όπως ήταν φυσικό, η αναφορά στο παγωτό ήταν αρκετή για να πείσει την Τσάρλι, κι έτσι η ιδέα ρίζωσε.

Το να φύγουν όμως δεν ήταν όσο εύκολο είχε σκεφτεί η Μπέτι. Αν και το Πόουτσερς Πόκετ δεν ήταν τόσο χάλια όσο κάποτε, απείχε πολύ από το να χαρακτηριστεί όμορφο. Δεν περνούσε ούτε βδομάδα δίχως να ξεκολλήσει ένα πλακάκι ή ένα παντζούρι να χρειαστεί επισκευή. Ακόμη και τώρα και που μιλάμε, ο πατέρας τους ήταν πάνω επιδιορθώνοντας κάτι.

«Χρειάζεται επισκευές», είχε πει χαρωπά η γιαγιά στους δύο μόνο ανθρώπους που είχαν έρθει για να δουν το μέρος, από τότε που κρέμασαν την πινακίδα ΠΩΛΕΙΤΑΙ. «Ανήκει για χρόνια στους Γουίντερσινς».

Εν πάση περιπτώσει το πραγματικό πρόβλημα, όπως γνώριζαν οι πάντες, δεν ήταν το ταβερνείο. Ήταν η τοποθεσία. Με μια τεράστια φυλακή να δεσπόζει σε εκείνα τα αφιλόξενα βροχερά βαλτοτόπια, κανείς δεν ερχόταν στο Κροουστόουν, εκτός κι αν ήταν αναγκασμένος. Ήταν

το μεγαλύτερο από μια συστάδα τεσσάρων νησιών γνωστών ως Νησιά της Θλίψης. Πολλοί από τους κατοίκους του Κροουστόουν είχαν συγγενείς στη φυλακή και ήθελαν να βρίσκονται κοντά τους. Η φυλακή μάλιστα είχε ένα σωρό τρόφιμους από όλα τα νησιά.

Επικίνδυνους τρόφιμους, σκέφτηκε η Μπέτι αναριγώντας. Απατεώνες, ληστές, ακόμη και φονιάδες... Όλοι τους φυλακισμένοι στο νησάκι Μετάνιωμα, μονάχα ένα δρομολόγιο με το φέρι μακριά από δω. Πιο πέρα ήταν το μικρότερο νησί, το Μοιρολόι, όπου θάβονταν οι νεκροί του Κροουστόουν. Το τελευταίο νησί λεγόταν Μαρτύριο, το μόνο όπου δεν είχαν πάει ποτέ η Μπέτι και οι αδελφές της. Κι αυτό, διότι ήταν το νησί όπου οδηγούνταν οι εξόριστοι και απαγορευόταν να πάει οποιοσδήποτε άλλος.

Η Μπέτι έριξε μια ματιά στον Φίνγκερτι, που ήταν ακόμα σκυμμένος στο σκαμπό του. Ένα νεύρο χόρευε στο ρυτιδιασμένο του μέτωπο στον ρυθμό της καμπάνας που χτυπούσε.

Όλοι γνώριζαν το παρελθόν του, πρώτα ως δεσμοφύλακα και μετά ως απατεώνα. Γνώριζε περισσότερα για το Μαρτύριο απ' οποιονδήποτε άλλο στο Πόουτσερς Πόκετ, αφού είχε κάποτε βοηθήσει να φύγουν παράνομα κάποιους που ήθελαν απελπισμένα να το σκάσουν απ' το νησί.

«Ωραίος συγχρονισμός», είπε ειρωνικά η Φλις, «τώρα

που κάναμε τα πάντα τόσο όμορφα και χαρούμενα, αυτός ο απαίσιος σαματάς εκεί έξω τα χαλάει όλα!»

«Τίποτα δεν χαλάει», είπε η γιαγιά κάνοντας την εμφάνισή της από την πόρτα που οδηγούσε στον πάνω όροφο. «Λέει την αλήθεια, αυτό κάνει!» Χειρονομούσε απογοητευμένη, αγριοκοιτάζοντας τις φωτιές με την ίδια ένταση που 'χαν οι φλόγες. «Ποιον νομίζαμε ότι κοροϊδεύουμε; Τι να συμμαζέψεις σε αυτό το μέρος που δεν είναι παρά μια τρύπα για να μπεκροπίνουν... τα κατακάθια της κοινωνίας!»

«Βρε γιαγιά!» αναφώνησε η Φλις. «Είναι φριχτό αυτό που λες».

«Είναι η αλήθεια!» φούντωσε η γιαγιά αρπάζοντας ένα ποτήρι και βάζοντας για τον εαυτό της μια δόση ούισκι. «Όσο και να τρίψουμε αυτό το μέρος, δεν θα του κάνει τίποτα. Το λέω και το ξαναλέω: Δεν φτιάχνεις μεταξωτό πουγκί απ' της γουρούνας το αφτί!»

Η Τσάρλι έδειχνε αηδιασμένη. «Μπλιαχ! Ποιος θέλει να κάνει τέτοιο πράγμα;»

«Τρόπος του λέγειν», εξήγησε η Φλις. «Η γιαγιά εννοεί ότι είναι ανώφελο να προσποιούμαστε ότι αυτό το μέρος είναι κάτι καλύτερο από αυτό που είναι στην πραγματικότητα».

«Αυτό σημαίνει ότι μπορώ να βγάλω αυτό το φόρεμα;» ρώτησε αμέσως η Τσάρλι.

«Όχι ακόμα», είπε η Μπέτι. «Μπορεί και να 'ρθουν».

«Έχουν αργήσει ήδη δεκαπέντε λεπτά», είπε η γιαγιά σκυθρωπά.

«Μπορεί...» η Φλιν δίστασε. «Δηλαδή... θα ήταν τόσο κακό να μείνουμε εδώ;»

«Τι;» η Τσάρλι φαινόταν εξοργισμένη. «Και γιατί να το κάνουμε αυτό, τη στιγμή που μπορούμε να ανοίξουμε ένα παγωτατζίδικο;» Γούρλωσε τα πράσινα μάτια της από λαίμαργία. «Σκέψου τις γεύσεις... Το σιρόπι βατόμουρο...»

«Για να μην αναφέρω ότι το να μοιράζομαι το δωμάτιο μ' εσάς τις δυο θα με λωλάνει», πρόσθεσε η Μπέτι.

«Εμένα μου αρέσει!» διαμαρτυρήθηκε η Τσάρλι.

«Κι εμένα, αλλά δεν έχουμε χώρο πια», είπε η Μπέτι. «Με τα κατοικίδια σου και το βουνό από ερωτικά γράμματα της Φλιν...»

«Σιγά το βουνό», μουρμούρισε η Φλιν αναψοκοκκισμένη. «Το θέμα είναι ότι αυτό είναι το σπίτι μας».

Η Μπέτι ένωσε απογοήτευση. *Η Φλιν και οι συναισθηματισμοί της!*

«Το ξέρω», είπε ξεφυσώντας η γιαγιά, μαλακώνοντας τη φωνή της. «Αλλά η σκέψη ότι δεν μπορούμε να φύγουμε... Τέλος πάντων, το κάνει να φαίνεται λιγότερο σαν σπίτι και περισσότερο σαν... σαν φυλακή».

Τα κορίτσια σιώπησαν ανταλλάσσοντας ματιές. Γνώριζαν καλύτερα απ' τον καθένα τι σήμαινε να νιώθεις παγιδευμένος. Μέχρι τα δέκατα τρίτα γενέθλια της Μπέτι, οι Γούντερσινς ζούσαν με μια κατάρα που τις εμπόδιζε

να φύγουν από το Κροουστόουν. Η Μπέτι και οι αδελφές της όμως είχαν σπάσει την κατάρα... με λίγη οικογενειακή μαγεία. Ήταν ένα μυστικό που γνώριζαν μόνο οι τρεις τους. Και οι αδελφές Γουίντερσινς ήταν καλές στο να κρατούν μυστικά.

«Φλις», είπε ξάφνου η Τσάρλι ρουθουνίζοντας. «Τι μρωδιά είναι αυτή;»

«Μα τις χοροπηδηχτές καλιακούδες!» φώναξε η Φλις και πετάχτηκε προς την πόρτα που οδηγούσε στον πάνω όροφο. Λίγα λεπτά αργότερα επέστρεψε κρατώντας έναν δίσκο με καμένα μπισκότα πιπερόριζας, που άρχισε να τα μοιράζει εδώ κι εκεί.

«Δεν τρώγονται», διαμαρτυρήθηκε ο Φίνγκερτι κοιτάζοντας ένα καψαλισμένο κομμάτι. «Θα σπάσουν τα δόντια μου!»

«Άρπαξαν μόνο στις άκρες», είπε η Φλις θιγμένη. Μάζεψε τη σκούρα φράντζα της από τα μάτια της που τα ανοιγόκλεισε έντονα.

Η Μπέτι πήρε το λιγότερο καρβουνιασμένο μπισκότο που μπορούσε να διακρίνει προσπαθώντας να μη βήξει από τον καπνό που κατέβαινε στον λαιμό της. «Μμμ», μουρμούρισε καθόλου πειστικά.

Προτού η Φλις αντιδράσει, η Τσάρλι σερβιρίστηκε δύο μεγάλα μπισκότα. «Ένα για μένα, ένα για τον Πηδηχτούλη».

«Πάλι μας τσαμπουνάς γι' αυτόν τον αρουραίο;»

ρώτησε η γιαγιά βάζοντας τα χέρια της στη μέση της. «Βρε Τσάρλι, αν *πρέπει* σώνει και ντε να έχεις ένα φανταστικό κατοικίδιο, γιατί δεν βρίσκεις ένα καλό;»

«Οι αρουραίοι *είναι* καλοί», είπε η Τσάρλι μασουλώντας αποφασιστικά. «Και να μην ανησυχείς, γιαγιά. Είναι ασφαλής στην τσέπη μου».

«Και καλά θα κάνει να μείνει εκεί», μουρμούρισε η γιαγιά.

Η Μπέτι άφησε την Τσάρλι και τη γιαγιά να μιλάνε για φανταστικούς αρουραίους. Με το που χάθηκε από τα μάτια της Φλις, πέταξε το καμένο μπισκότο στο πρώτο τζάκι που βρήκε. Πλησιάζοντας το παράθυρο ξανά, έπεσε το βλέμμα της σ' ένα κλαδί με αποξηραμένα μούρα και στα υπόλοιπα φυλαχτά της γιαγιάς. Η βραδινή αχλή κινούνταν αργά από τα βαλτοτόπια και το κακό προαίσθημα που είχε η Μπέτι νωρίτερα έγινε χειρότερο. Ανέκαθεν κορόιδευε τις προλήψεις της γιαγιάς, κανείς όμως δεν μπορούσε να αρνηθεί ότι οι Γουίντερσινς γνώριζαν από κακοτυχία. Ίσως ήταν κάτι που δεν μπορούσαν εύκολα να αποφύγουν... όπως το ίδιο το Κροουστόουν.

Μέσα από τη λεπτή γκριζα ομίχλη, ξεπρόβαλε μια φιγούρα. Ένας φύλακας περιφερόταν στον δρόμο απέναντι από το πάρκο χτυπώντας πόρτες. Θα υπήρχαν κι άλλοι, η Μπέτι το ήξερε. Αναζητούσαν κάποιον που το 'χε σκάσει. Οι φύλακες δεν θα το 'βαζαν κάτω, μέχρι να βρουν τον δραπέτη. Όπου να 'ναι, θα διέσχιζαν το πάρκο και θα

έφταναν στο Πόουτσερς Πόκετ, χώνοντας τη μύτη τους παντού με τις ερωτήσεις και τις υποψίες τους.

Μια κίνηση κάτω απ' την τεράστια βελανιδιά του πάρκου τράβηξε την προσοχή της Μπέτι. Δύο φιγούρες στέκοταν στη σκιά των κλαδιών κοιτώντας προς το Πόουτσερς Πόκετ. Δεν μπορούσες να το πεις με σιγουριά, αλλά έμοιαζαν με άντρες. Η καρδιά της Μπέτι άρχισε να χτυπά πιο γρήγορα. Αυτοί *έπρεπε* να είναι οι άνθρωποι που περίμεναν, οι πιθανοί αγοραστές... αδέρφια, είχε πει η γιαγιά. Από τις κινήσεις τους, η Μπέτι κατάλαβε ότι διαφωνούσαν.

Ο ένας έκανε κάτι ανυπόμονες χειρονομίες βαδίζοντας προς το ταβερνείο. Ο άλλος έγνεψε δείχνοντας πρώτα το ταβερνείο και μετά τους φύλακες που πήγαιναν από πόρτα σε πόρτα. Η Μπέτι τούς παρακολουθούσε και η καρδιά της κόντευε να σπάσει, καθώς εκείνοι κατευθύνονταν προς το λιμάνι με τα βήματά τους να ακολουθούν στον ρυθμό της καμπάνας. Φανταζόταν την κουβέντα τους: *Δεν αξίζει τον κόπο... Τι σόι μέρος είναι αυτό; Θα βρούμε κάτι καλύτερο...*

Με τα μάτια της να τσούζουν από τον καπνό και την απογοήτευση, απομακρύνθηκε από το παράθυρο. *Η γιαγιά είχε δίκιο*, σκέφτηκε η Μπέτι. Δεν επρόκειτο να πουλήσουν σύντομα αυτό το μέρος.

Η γιαγιά όμως δεν είχε δίκιο σε όλα. Οι Γουίντερσινς *πράγματι* θα είχαν επισκέπτες προτού ξημερώσει... απλώς δεν θα ήταν αυτοί που περίμεναν.

Κεφάλαιο 2

Το Σήμα του Κορακιού

Τσάρλι!» έβαλε τις φωνές η Φλις. «Τι δουλειά έχουν αυτά τα ψίχουλα στο κρεβάτι μου;»
« Δεν μπορούσα να καθίσω στο δικό μου». Η Τσάρλι σκούπισε το βούτυρο από το πιγούνι της και έδειξε προς το κρεβάτι που μοιραζόταν με την Μπέτι. «Αυτή πιάνει όλο τον χώρο. Όπως πάντα».

Η Φλις πήγαινε πέρα δώθε σκουπίζοντας τα κοντά σκούρα μαλλιά της. Ατμός και μια μυρωδιά από ροδοπέταλα την ακολουθούσαν. Πέταξε τα ψίχουλα από το μαξιλάρι της και στάθηκε στον καθρέφτη χτενίζοντας τα νωπά μαλλιά της και αναστενάζοντας χαρωπά.

Η Μπέτι σήκωσε τα μάτια από τους χάρτες που είχε απλώσει στο κρεβάτι. «Τουλάχιστον κάποια από μας χαιρετάει με τον νέο κανόνα της γιαγιάς για μπάνιο δυο φορές την εβδομάδα», είπε.

Είχε νυχτώσει. Η σκοτεινιά απλωνόταν πίσω από τα λασκαρισμένα παραθυρόφυλλα και από κάτω τους ακούγονταν μουρμουρητά, καθώς η γιαγιά ετοιμαζόταν να κλείσει το Πόουτσερς Πόκετ.

Νωρίτερα, όταν ήρθαν οι φύλακες, χτυπώντας τα κλομπ τους και γαβγίζοντας τις ερωτήσεις τους, βουβαμάρα είχε απλωθεί στον χώρο κάνοντας την καμπάνα να ακούγεται ακόμη δυνατότερα. «Δύο δραπέτες», είπαν προκαλώντας ψιθύρους που γέμισαν το ταβερνείο και πάλι. «Ο ένας ξεβρασμένος, μισοπνιγμένος, δεν θα τη βγάλει απόψε. Ο άλλος ασύλληπτος ακόμα...» Αργότερα, καμιά ώρα μετά που έφυγαν οι φύλακες, η καμπάνα επιτέλους σίγησε.

Η Μπέτι έλπιζε ότι θα ένωθε ανακούφιση –θα είχαν βρει λογικά αυτόν που αναζητούσαν–, αλλά ακόμα δεν μπορούσε να διώξει εκείνο το αίσθημα αναστάτωσης. Προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της ότι γι' αυτό ευθυνόταν η απειλητική παρουσία των φυλάκων. Η τελευταία φορά που εμφανίστηκαν στο Πόουτσερς Πόκετ έτσι ήταν πριν από κάνα δυο μήνες, όταν έκαναν έρευνα για δύο φύλακες που είχαν εξαφανιστεί χωρίς ν' αφήσουν ίχνη – και τότε είχαν αναστατώσει τους πάντες.

«Δεν βλέπω την ώρα να πουλήσουμε αυτό το μέρος», είπε η Τσάρλι επαναφέροντας την Μπέτι στο παρόν. Έχωσε ακόμη ένα κομμάτι σάντουιτς στο στόμα της. «Τότε μόνο θα μπορέσουμε να σταματήσουμε τα μπάνια

και τις ετοιμασίες. Ένα μπάνιο τη βδομάδα και πολύ είναι».

«Τι φόβος κι αυτός με το σαπούνι», μουρμούρισε η Μπέτι, παρότι κατά βάθος συμφωνούσε. Όχι ότι την πείραζε το μπάνιο, αλλά ήταν ένας ακόμη λόγος που έκανε τα μαλλιά της να κατσαρώνουν ενοχλητικά.

«Τι βλέπεις τώρα;» ρώτησε η Τσάρλι κουνιάζοντας στην άκρη του κρεβατιού.

«Διάφορα μέρη», είπε η Μπέτι. Για μια στιγμή η επιμονη ανησυχία που αισθανόταν χαλάρωσε και ένωσε έναν ξαφνικό ενθουσιασμό, όπως συνέβαινε πάντα όταν μελετούσε χάρτες. Τόσο πολλά μέρη να εξερευνήσουν! Ένας ολόκληρος κόσμος τούς περίμενε μακριά από το Κροουστόουν. Πού θα κατέληγαν άραγε;

«Τι λες γι' αυτό: Γκρέιτ Σνόντμπερι. Ακούγεται συναρπαστικό. Έχει ένα δάσος, ερείπια ενός κάστρου...»

Η Φλις ξεφύσησε. «Δεν μπορείς να καταλάβεις πώς είναι ένα μέρος μόνο και μόνο από το πώς ακούγεται!»

«Μπορείς για το Κροουστόουν», είπε απότομα η Μπέτι. «Ακούγεται ζοφερό, και είναι».

«Τι λες για εδώ;» ρώτησε η Τσάρλι βάζοντας το υγρό της δάχτυλο επικίνδυνα κοντά στους πολύτιμους χάρτες της Μπέτι. «Είναι κοντά στη θάλασσα... Η Φω... Η Φω...»

«Η Φωλιά των Ζητιάνων», ολοκλήρωσε τη φράση η Μπέτι. «Καλό ακούγεται. Οι ζητιάνοι δεν έχουν δικαίωμα επιλογής – αυτό λέει πάντα η γιαγιά. Για μας το λέει».

Έσπρωξε το χέρι της Τσάρλι. «Πάλι τέλειωσες τη μαρμελάδα μόνη σου, άπληστη;»

«Αμέ». Η Τσάρλι πήδηξε από το κρεβάτι γλείφοντας τα δάχτυλά της. Ψαχούλεψε στα ντουλάπια και πήρε ένα σετ ζωγραφισμένες ξύλινες κούκλες, από αυτές που φωλιάζουν η μια μέσα στην άλλη και γίνονται όλο και πιο μικρές μέχρι την τελευταία.

Η Μπέτι, βλέποντας τι πήγαινε να κάνει η Τσάρλι, φώναξε: «Μην τολμήσεις!» Ήταν όμως πολύ αργά. Με μια κίνηση, η Τσάρλι είχε στρίψει τα δύο κομμάτια της εξωτερικής κούκλας—ολοκληρώνοντας μία δεξιόστροφη περιστροφή—, με το σκανταλιάρικο βλέμμα της καρφωμένο στη Φλις.

Η Φλις, που άλειφε ένα σπιτικό άρωμα στους καρπούς της, έβγαλε μια στριγκλιά καθώς εμφανίστηκε άξαφνα μπροστά της, από το πουθενά, ένας καφετής αρουραίος με τρία πόδια.

«Τσάρλι!» ξέσπασε. Το μπουκαλάκι με το άρωμα της γλίστρησε από τα δάχτυλα και προσγειώθηκε στο πάτωμα απλώνοντας παντού το περιεχόμενό του. «Αμάν με τον αναθεματισμένο σου τον αρουραίο. Σταμάτα το πια αυτό!»

Η Τσάρλι μάζεψε τον αρουραίο ξεσπώντας σε χάχανα. «Έλα, βρε Πηδηχτούλη», ψιθύρισε κεφάτα. «Της τη φέραμε για τα καλά, έτσι;»

Η Φλις σούφρωσε τα χείλη της. «Αυτές οι κούκλες δεν είναι παιχνίδια, ξέρεις».